

Trolddom og Pap

og de syv stæder

en akvarel af
Preben Hammer Jensen
2025

Jeg kaldte ham enten Papa eller Pap, som regel det korte Pap, selvom han var min biologiske far. Mor havde talt om det, da jeg var gammel nok til at høre det. Indtil da havde det bare været min Pap eller Papa. Så blev han også biologisk. Og det var ham der havde givet mig navnet Trolddom, det havde han gjort da han så mig blive født og være levende, fortalte Mor. Og hun havde da været enig i at det skulle være mit navn. Da jeg fik det med det biologiske forklaret, faldt det hele på plads for mig.

Jeg var vel to – tre år, da Pap forlod os og rejste ud af byen, så jeg er ikke sikker på, hvor mange af mine barndomserindringer om ham der er ægte, og hvor mange der stammede fra Mors snak om ham. Han fyldte meget i hendes snak, også når det ikke var ham hun talte om. Jeg tror jeg var fjorten år, da hun prøvede at fortælle det som en samlet historie. Det var på det tidspunkt hun gav ham ansvaret for det navn, jeg havde skullet trækkes med. Og så begyndte han at trække i mig, min Pap trak i mig. Og da jeg var seksten år, forlod jeg selv byen og flyttede ud til ham. Jeg stillede med to tasker i hans hus ude i skoven og fortalte hvem jeg var. Da han hørte navnet Trolddom kunne han sagtens kende mig.

- Jeg kan huske jeg syntes navnet Mirakel var for meget og for fornemt, sagde han. Hvordan har du det selv med navnet Trolddom.

- Jeg har vænnet mig til det, sagde jeg.

Så talte vi ikke mere om det, der var så meget praktisk vi skulle have rede på. Der skulle indrettes et værelse jeg kunne bo i, vi skulle aftale hvilke pligter der fulgte med, når jeg nu skulle bo i hans hus. Jeg var gammel nok til at få ansvaret for køkkenet, min mor havde vel opdraget mig ordentligt. Han havde selv boet sammen med hende i nogle år, så han kendte hende nogenlunde. Og hvis jeg passede huset, ville han have tid til flere patienter, og så kunne han sagtens tjene nok til at forsørge os begge to. Og ingen ville undre sig over at han havde mig boende.

Patienterne kendte Pap som Vejlederen, ingen kaldte ham doktor. Han havde heller ingen medicinsk uddannelse, det lagde han ikke skjul på. Men betegnelsen Vejleder havde han vist heller ikke selv fundet på, og jeg blev ved med bare at kalde ham Pap. Det havde han ikke noget imod, i hvert fald når vi var alene. Det var nok fordi han selv havde givet mig et navn.

Jeg mærkede ikke så meget Mor i ham, som jeg havde mærket ham i Mor. Hvor meget af de to jeg kunne mærke i mig selv, det tænkte jeg ikke på dengang. Jeg var trods alt kun seksten år til at begynde med. Mor havde opdraget mig, men hun havde opdraget mig med det navn han havde givet mig. Så indviklet er det jo, og det var for indviklet for mig dengang.

Værelset jeg fik tildelt lå i en slags sidebygning til selve huset. Den var bygget af almindelige mursten og ikke en lerklinet væg mellem bindingsværk som resten af huset. Jeg fandt aldrig ud af hvad den tilbygning var bygget til, Pap havde vist

mest brugt den til de ting han ikke havde fået smidt ud. De måtte så ud da jeg skulle ind, og jeg deltog selv i det arbejde. Møbler og andre ting af træ kunne vi uden bekymring sætte tilbage i skoven, det andet var Pap nødt til at køre væk med. Jeg gik ud fra han vidste hvor han skulle gøre af det, jeg var ikke med på de ture, jeg så ikke hvor han læssede det af.

Jeg blev i huset og i sidebygningen og lige omkring huset i de næste par år, jeg var aldrig med ude at handle. Jeg skrev på en seddel hvad jeg skulle bruge i køkkenet og til mig selv, og Pap bragte det hjem til mig. Det var mit hjem i de år, selvom det var ude i skoven.

Det betød ikke at jeg ikke så mennesker. Der var et rend af patienter i begyndelsen, og nogle af dem kom så mange gange at jeg lærte dem at kende. Pap sagde at det var let nok at være vejleder, men inden han kunne lede patienter på vejen, var han nødt til at vide hvor de var og hvor de ville hen. Det kunne nogle gange tage sin tid, sagde han. Så nogle af dem lærte jeg at kende, for eksempel Sæbetante og Muskelmanden og Svanevinge. Svanevinge kyssede jeg endda med, vi var også næsten jævnaldrende. Det var Pap selv der havde givet patienterne de navne. Dem skulle jeg også altid bruge.

- Så længe de er i min behandling skal de betegnes sådan, sagde han. Hvis de fortæller dig at de hedder noget andet, skal du lade som om du ikke hører det. Forstår du ?

Jeg var ikke sikker på jeg forstod det, slet ikke dengang, men jeg gjorde som han sagde. Hvis en patient kom til at bruge et andet navn end Paps betegnelse, ignorerede jeg det, og jeg mindes næsten ingen andre navne end dem Pap havde tildelt. Så lydig var jeg, jeg var heller ikke voksen endnu. Men jeg skulle alligevel opføre mig som et ansvarligt menneske, det lå tydeligt i luften. Det havde været noget nemmere, da jeg var barn og boede inde i byen. Der havde mine venner deres egne forældre, der tog sig af dem og opdrog dem. Min bedste ven var Sebastian, han havde en god mor og et almindeligt navn. Vi var så gode venner, Sebastian og jeg, at Mor på et tidspunkt troede vi var en slags kærester. På et tidspunkt troede Sebastian det måske også. Vi var ikke kærester, vi var langt fra at være kærester. Det var mens jeg kyssede Svanevinge, vi stod så tæt at tøjet ikke betød noget. Trolddom og Svanevinge, selvom jeg var i naturfarvet hør, og Svanevinge var i hvidt linned. Det var næsten det samme tøj. Så meget det samme, at det blev ligegyldigt. Men nu har jeg for travlt, jeg skal have det hele med. Mere af det i hvert fald.

-

Når Pap ikke havde patienter og vi havde tid sammen, fortalte han af og til historier fra sit liv. Sit tidligere liv, kaldte han det. Det var tænkt som et led i min opdragelse, tror jeg. Opdragelsen til at blive rigtigt voksen.

Det var dengang jeg kørte skateboard i staden Venedig, fortalte han. Det var dengang, inden de opdagede at byen var ved at synke. Og jeg havde fået købt mig et skateboard med større hjul end vanligt. Større gummihjul. Så larmede de ikke så meget, og så satte hjulene sig ikke fast mellem alle de fliser og brosten, der var over hele byen. Det gik hu hej over broerne og langs kanalerne, og det var så indbyggerne og turisterne ikke kunne lade være med at kigge efter mig. Jeg kørte bare og nød, og jeg ledte ikke efter noget særligt, og måske derfor fandt jeg noget.

På vej over en bro fik jeg øje på noget der flød i vandet. Det så ud som om det sprællede lidt, og måske var det en kat. Eller også var det bare en sort og hvid trøje, der viftede i en hvirvel i vandet. Jeg blev i hvert fald nysgerrig og drejede skarpt til venstre for at køre langs kanalen og for at se efter. Og så lå jeg selv i vandet og sprællede. Jeg prøver selv at huske det, som var jeg sprunget i vandet for at redde den stakkels kat op af vandet, det ville have været helt modigt af mig. For to mennesker der sejlede forbi i en båd så det nok mere ud som et uheld. Det var både mig og mit fantastiske skateboard der var røget i vandet. Men da de redede mig op i båden, var det katten og ikke skateboardet jeg havde i armene. Så måske var jeg alligevel sprunget i for at frelse den kat. De to i båden skældte mig ud fordi jeg var så uforsigtig, men jeg var ikke flov over mig selv. Jeg var yngre end du er nu, måske bare fjorten – femten år, det skal vi lige have med.

- Og du forstod venetiansk, sagde jeg.
- De taler italiensk i Venedig, sagde Pap. Men de to i båden var hollændere, og de talte engelsk, så jeg forstod dem godt.

Det var altså en kat og ikke en trøje jeg havde med op i båden, fortsatte Pap sin beretning, og den kunne ikke reddes, den var meget død. Dens hoved var trykket helt skævt, og den havde måske været død allerede inden den røg i vandet. De to hollændere syntes jeg skulle smide den tilbage i vandet, så den stille og roligt kunne flyde afsted til sine evige jagtmarker ude i lagunen. Men jeg nægtede at smide katten fra mig. Måske ville jeg i det mindste bjerge den, når nu mit skateboard var tabt.

Da de to hollændere satte mig i land, tog jeg i hvert fald katten med op på kajen. Jeg syntes den fortjente en anstændig begravelse, den skulle ikke ædes af hajerne ude i lagunen.

- Tror du der er hajer i lagunen ved Venedig, spurgte jeg.
- Der er hajer i alle vande, Trolldom. Der er endda hajer i havet omkring Danmark, de er bare ikke så store her.

Jeg lod det blive ved det og lod ham fortsætte. Jeg kunne sagtens have sagt noget om, at det vel er ligegyldigt om man bliver ædt af hajer i lagunen eller af ormene i jorden, men jeg skulle jo høre resten af historien. Det kunne være han havde en mening med at fortælle den. Han skyldte mig noget, når nu han var min biologiske far.

Det var ikke let at finde et sted at begrave katten, fortalte han. Overfladen Venedig var belagt med fliser og sten og asfalt. Måske var det derfor katten var blevet smidt i vandet i første omgang. På den anden side så jeg ikke døde mennesker flyde omkring i kanalerne, så på en eller anden måde måtte venetianerne begrave deres egne døde. Og derfor begyndte jeg med den døde kat i armene at gå tilbage til mit hotel. Det var en lang tur når jeg ikke længere havde mit skateboard. Jeg måtte have været et ømt syn som jeg gik der.

Heldigvis var det varmt i vejret, så mit tøj blev hurtigt tørt. Det betød at den døde kat også blev tør, og det betød desværre også at den begyndte at lugte. Måske havde den været død i lang tid da den blev smidt i kanalen, jeg vidste det ikke, men jeg begyndte at tænke sådan. Den var lidt løs i kødet, næsten som den var gået fra hinanden indeni og kun blev holdt sammen af huden og pelsen. Det blev mere og mere underligt at gå sådan rundt med den. Underligt og ulækkert. Jeg overvejede alvorligt at gøre som den foregående ihændeher og smide kræet tilbage i en kanal. En kanal fører også et sted hen. Jeg betragtede den døde kat og blev mere og mere overbevist om at det var den bedste løsning. Og så fik jeg øje på en ring om dens venstre forben.

Det var ikke en ringmærkning, man ringmærker vist heller ikke katte. Det her var en fingerring, sådan en som mennesker plejer at gå med. Jeg fik flået ringen af kattens ben. Det var ikke let uden at ødelægge skindet, og så var det hele måske faldet ud af liget, og det var bestemt heller ikke nogen lækker operation. Men det var nødvendigt, hvis jeg ville have den ring, og det ville jeg. Jeg fik den af, og så kylede jeg kadaveret tilbage i den nærmeste kanal, der er altid en kanal i nærheden i Venedig. Og så løb jeg hjem til hotellet, som om jeg havde stjålet et eller andet. Og det havde jeg vel også. Og nu er ringen her.

Pap holdt sin venstre hånd frem, og der sad en guldring på hans venstre ringfinger. Jeg huskede tydeligt at der sad en helt tilsvarende ring på Mors venstre hånd. Det sagde jeg ikke noget om, jeg lod Pap beholde sin historie. Han rejste sig op og begyndte at synge. Jeg huskede melodien¹ fra min barndom. Mor havde sunget den sang for mig, men aldrig med den her tekst. Skulle jeg nu være med i en slags musical. Det var lidt lang ude, syntes jeg.

¹ Vil man gerne synge med på sangen, kan man finde en oversigt med melodihenvisninger på sidste kursiverede side i dette skrift.

Sangen fra Venedig

*Kattelemmen i en dør
virker begge veje
hvor har katten været før
var den kun til leje
var den helt alene kat
også i den mørke nat
eller noget mere
man kan spekulere*

*Katten var der mening i
selv i død og tomgang
var den nu forbi de ni
var det sidste omgang
er det endeligt forbi
når man ser det kattelig
ligger der og vinker
evigheden stinker*

*Åndenød og sidespring
lærer man at kende
hvis de ni liv går i ring
får det aldrig ende
tror du ringen slutter tæt
ender du så syg og træt
bare lade det ligge
ringen slutter ikke*

-

Så fortæller jeg igen. En dag Muskelmanden havde været i behandling hos sin Vejleder, min Pap, spurgte han mig hvad jeg lavede her i husholdningen. Og jeg fortalte ham at hans Vejleder var min biologiske far, som jeg kaldte min Pap. Og at jeg passede køkken og køkkenhave for den gratis husleje. Det var sådan set det. Muskelmanden havde bare aldrig troet at Vejlederen havde fået børn, og det var jeg et bevis på, at han altså havde børn, og det gjorde ham lidt usikker på om det ville ændre hans forhold til behandlingen. Kunne Vejlederen være uhildet og neutral, når han havde familie ?

- Jeg har eksisteret i seksten år, sagde jeg, jeg kom til længe inden du påbegyndte din behandling. Min nuværende tilstedeværelse her i huset kan ikke gøre nogen forskel.

- Det betyder bare noget for mig, sagde Muskelmanden. Det betyder noget for min opfattelse af Vejlederen, så jeg bliver nødt til at tale med ham om det.

Jeg forstod ikke at jeg kunne gøre nogen forskel for Paps behandlinger, men jeg kendte naturligvis heller ikke detaljerne i hans måde at arbejde. Muskelmanden gik tilbage til konsultationen for at tale med Pap om sin opfattelse, og da jeg siden så ham gå fra huset, var jeg ikke sikker på hvad deres samtale var endt med. Pap blev inde i konsultationen, og jeg gav mig til at arbejde videre med den suppe jeg havde været i gang med de sidste timer. Pastinakkerne og gulerødderne var fra vores egen have. Haven var en del af køkkenet, sagde Pap, så den var også mit ansvar. Og selvom både hus og have lå midt i skoven, var jorden i haven ret leret og ikke så velegnet til pæne og regelmæssige rodfrugter. Jeg havde talt med Pap om at få blandet noget mere grus i jorden, og han havde straks givet mig tilladelse til at sørge for det, hvis jeg kunne få fat i noget grus.

Der var i hvert fald meget arbejde med de rodfrugter. Så uregelmæssige de var, var de svære at få rene. Og det skulle de være inden de kom i suppen, det var vi enige om, Pap og jeg, vi brød os ikke om at få jord mellem tænderne når vi spiste suppe. Og så kom Pap ud i køkkenet og fortalte mig, at Muskelmanden stadig var patient. Og heldigvis talte patienterne ikke med hinanden inde i byen, ikke om huset i skoven i hvert fald, så jeg havde ikke fået lavet alt for store ulykker.

- Men en anden gang skal du ikke tale om vores familieforhold.
- Så tror folk bare jeg er en slags slave.
- Hellere det end at du er mit barn. Det må hellere mystificere dem, det vil faktisk være gavnligt for behandlingen. Lige så meget som det lerklinede hus i skoven er.

Det var Paps forretning, det var den der betalte vores daglige fornødenheder. Hvis jeg skulle lære ham rigtigt at kende, skulle det være på hans betingelser, det var tydeligt nok. Han fik det som han ville, så længe det skulle være. Så længe det skulle være, som jeg vil formulere det nu. Og jeg havde ikke på det tidspunkt besluttet hvor længe det skulle være. Men af og til tænkte jeg tilbage på tiden hos Mor inde i byen, hvor alting havde været enklere, hvor selv snakken om Pap havde været enklere og jeg havde Sebastian og de andre venner. Dengang havde vi alle været børn. Nu var jeg voksen og flyttet ud til Pap, jeg kunne ikke blive barn igen. Min barndom var i mine erindringer, ligesom Paps barndom og ungdom var i hans erindringer. Det var dem han delte ud af når der var tid. Og når det stak ham. Han ville altid have mere at erindre og tænke på end jeg havde, det var jeg hele tiden bevidst om. Dengang. Jeg var så ung.

Vi var endnu yngre, den gang Sebastian og jeg var kommet lidt ud af byen og pludseligt stod i en mark fyldt med blomster. Vi fik lyst til at plukke blomster, det var meget velegnede blomster at plukke. Sebastian fik øje på et skilt midt på marken. Der stod "Pluk Selv", så meget kunne vi læse allerede dengang. Det var en tydelig tilladelse til at gøre netop det vi havde lyst til. Jeg kunne komme hjem og gøre Mor glad, Sebastian kunne gøre sin mor glad, alle ville være glade. Indtil en stor mand, vi syntes i hvert fald han var stor, kom og forlangte betaling.

Sebastian havde ikke penge på sig, det havde jeg heller ikke. Penge ville ikke holde længe i vores lommer dengang, og derfor fik vi ikke lov til at gå rundt med dem. Den store mand sagde, at betaling var betingelsen for at plukke, det stod der også på skiltet, kunne vi ikke læse. Vi havde bare ikke set det, så vi var nødt til at aflevere vores buketter til manden, og så skyndte vi os hjem uden at kunne gøre vores mødre glade. Vi var ikke glade, og jeg tror heller ikke den store mand var glad, selvom han havde fået to pæne buketter. De voksnes verden var endnu mere indviklet end vi havde troet, det var vores lære af den oplevelse. Vi var meget unge og usikre, og vi havde meget at være usikre over.

-

Et par dage senere tog Pap alligevel Svanevinge og mig i en omfavnelse. Vi stod i en solstribе i køkkenhaven og omfavnede og kyssede hinanden, til vi syntes vores påklædning var irrelevant. Pap stod inde i vinduet i konsultationen og betragtede os. Svanevinge fik øje på ham og slap mig ganske pludseligt.

- Hvad laver du, spurgte jeg.
- Jeg tror ikke Vejlederen bryder sig om at vi gør det her.

Kort efter stod Pap mellem urterne i køkkenhaven.

- Det der skal I passe på med, sagde han.
- Hvorfor det, spurgte jeg.

Og Pap begyndte at fortælle. Det var dengang jeg var med Juju i Biografen i kolonistaden Macao, fortalte han. Jeg havde på meget kort tid lært hende at kende som en sød og venlig pige. Hendes mor var en kinesisk kvinde, og hendes far var en portugisisk tryllekunstner, og det gjorde hende samtidig lidt mystisk og tiltrækkende. Hun talte flydende både kinesisk og portugisisk, og kunne også engelsk nok til at jeg kunne kommunikere rimeligt med hende. Det var mig der havde inviteret hende i biografen, og jeg havde ladet hende bestemme hvad vi skulle se. Det mente jeg nok var det klogeste.

Juju ledte mig hen til en biograf jeg nok aldrig selv havde fået øje på. Og selvom det var mig der betalte, stod hun for at købe billetterne. Det foregik på kinesisk, og der kunne jeg slet ikke være med.

Da vi så kom ind i salen, lagde jeg mærke til at vi var de eneste tilskuere. Sådan noget kan man opleve, og jeg skulle måske være nervøs for filmens kvalitet. Men det passede fint med mine egne planer for det biografbesøg, så det var jeg ikke ked af. Det var ikke en snusket biograf, billetterne havde været dyre nok, og det var kvalitet nok for mig. Juju smilede bare og førte mig op bag i salen, op til sofarækken, og vi satte os. Jeg havde en tydelig fornemmelse af, at vi havde det samme i tankerne, så jeg satte mig bare godt tilrette og ventede på at lyset blev dæmpet og filmen kunne begynde. Jeg lagde allerede med det samme armen om hendes skuldre og ventede på at vi skulle til at kysse, men Juju trak sig fri og sagde noget. Noget hun skulle, jeg forstod ikke rigtigt hvad det var, jeg kunne

bare mærke at det var vigtigt. Jeg skulle bare tage det roligt og vente, hun ville snart være tilbage. Så jeg blev tålmodigt siddende og ventede, mens hun forsvandt ud ad indgangsdøren til biograf salen.

Og der, mens hun var væk, blev lyset i salen dæmpet, og filmen begyndte oppe på lærredet. Der var ingen reklamer først som der plejer at være i biografen. Der var heller ingen tekst eller titel på filmen, bare et billede af en stor flod, og nogle kanoer der blev padlet henover flodens vand. De gik mod strømmen, så det ud til. Der sad både unge mænd og unge kvinder i kanoerne, og der var også nærbilleder af deres ansigter, mens de masede med at padle. Jeg havde ladet Juju vælge både biograf og film, og det var nok ikke en film jeg selv ville have valgt, men sådan var det. Salen og sæderne passede mig fint, og det var det vigtigste.

Det var som om strømmen, de gik imod, blev stærkere og stærkere, måske fordi floden var blevet noget smallere og løb mellem klipper. De unge mennesker i kanoerne kæmpede mere og mere indædt, og kampen kulminerede i et lysglimt, der lød et højt brag, og sofasædet forsvandt under mig. Jeg nåede at gribe fat i et armlæn, og der hang jeg så, mens alt lys på lærredet og i salen var forsvundet. Jeg var lige ved at råbe om hjælp, men jeg vidste ikke hvem der skulle høre det i den tomme sal. Jeg vidste heller ikke hvilket sprog jeg skulle råbe på. Og så mærkede jeg nogle hænder under mig, der rakte op og greb fat i min bukselinning.

Først troede jeg, at jeg skulle trækkes dybere ned i mørket, men så opdagede jeg, at det kun var mine bukser der blev trukket ned. Og så kunne jeg mærke noget, jeg ved ikke helt hvordan jeg skal beskrive det for jer. Er I gamle nok til at vide hvad fransk massage er ?

- Er det ikke det samme som en guffer, spurgte jeg.

Svanevinge stod og smilede lidt skævt, men sagde ikke noget.

- Det kan sagtens være det også hedder sådan, sagde Pap. Jeg var i hvert fald sikker på at det var Juju. Det var hende der havde iscenesat hele den forestilling, jeg havde betalt. Det var tydeligt at hun var datter af en tryllekunstner. Og jeg var sikker på at jeg kunne kende fornemmelsen af hendes læber.

- Det kunne du da ikke være, sagde jeg. Du kunne ikke se et klap i mørket. Det kunne lige så godt være en gammel kone, der suttede på dig. Eller en gammel mand eller et barn. Det kunne endda have været mig.

- Det kunne ikke være dig, sagde Pap. Det her skete længe før jeg mødte din mor, og længe før der blev tænkt på dig. Men du har ret i, at man aldrig kan være sikker på hvad man nyder, når man er i den boldgade.

- Jeg tror jeg er på vej hjem nu, sagde Svanevinge og begyndte at gå.

Jeg tænkte på om jeg skulle sige til Pap, at det nu var ham der på den måde oplyste en patient om vores familieforhold, men han begyndte at synge inden jeg fik sagt noget. Det var igen på melodien fra en gammel børnesang, men jeg

syntes at teksten var lige så pinlig som historien havde været. Jeg var glad for at Svanevinge allerede var gået.

Sangen fra Macao

*Hvilken vidunderlig uforstand
hjernen slår klik i det fremmede land
tankerne flyder og farer forbi
opløftet ned i den mørke magi*

*Blir man så dum i det mørke rum
urmassen trækker så tiden blir krum
alt her er åbent men intet er bart
alt hvad der ikke kan vides er rart*

*Her må man bruge sin spage røst
læber der bæver af rædsel og lyst
råber i dynen med armen låst fast
sunket som smukt fatalistisk fantast*

*Spræller et sted over havsens bund
indtil man mærker den salige mund
uden et ord, der er slet ikke plads
lynet slår ned i et splintrende glas*

*Kutlingen gnaver i fiskenet
lykkeligt sulten og aldrig forædt
aldrig forstokket, men fugtig og frisk
nede i dybet hvor alt går i fisk*

*Mørket er dejligt og meningsfuldt
her har vi svaret på tørt og på sult
intet kan skimtes utydeligt klart
alt hvad der ikke kan vides er rart*

-

Dagen efter så jeg igen Svanevinge. Ikke på gårdspladsen, ikke på vej ind i huset, men lige udenfor gærdet bag køkkenhaven, ude mellem træerne i skoven. Jeg stod selv i al fredsommelighed inde i køkkenet og kiggede ud af vinduet, bare for at se på verden, og så stod Svanevinge der i sit hvide linned og kiggede ind mod huset, ind mod køkkenvinduet, ind mod mig. Jeg var nødt til at gå derud, lidt ud mellem træerne havde jeg vel lov til at gå.

- Hvad laver du her, spurgte jeg.

- Jeg kigger efter dig, Trolddom. Jeg kan ikke længere bruge din far som Vejleder, men jeg kan heller ikke undvære dig.

Vi var nødt til at holde om hinanden, det var i hvert fald det vi gjorde. Svanevinge ville ikke se Pap og heller ikke ses af Pap. Men vi to var nødt til at se hinanden og holde om hinanden og kysse. Vi både kyssede og snakkede.

- Er det et problem at din Vejleder er min biologiske far, spurgte jeg.
- Nu ved jeg hvad han er for en, sagde Svanevinge. Det er fint nok at han er din far, men det med det biologiske er for meget.

Jeg troede jeg forstod det.

- Jeg elsker dig Svanevinge, sagde jeg.
- Og jeg elsker dig Trolddom.

Vi var så unge dengang, kun seksten eller sytten år. Jeg tænkte at Pap måske havde været lige så ung dengang i Macao. Men vi var en anden generation, Svanevinge og jeg. Vi kyssede og suttede hinanden på munden. Vores hør og linned var irrelevant. Vi beholdt det på og slyngede om os med kærlighed.

Jeg vidste ingenting om Svanevinges forældre, det var heller ikke vigtigt for mig. Svanevinge var nok i sig selv. Til gengæld syntes jeg efterhånden, jeg kendte mine egne forældre. Jeg havde boet og levet sammen med Mor hele min barndom, og nu var jeg ved at have en fornemmelse af Pap. Det var også det jeg var taget ud i skoven for. Det havde så betydet, at jeg også lærte noget om ham, som jeg ikke havde så meget lyst til at vide. Af og til kan jeg længes tilbage til den tid, hvor det var en overraskelse. Livet var bestemt også indviklet dengang, lige så indviklet som det er nu, men dengang var der ikke så mange forbehold.

- Vi skal nok passe lidt på, sagde jeg. Din Vejleder kan komme ud af huset hvert øjeblik det skal være, og så vil han få øje på os, selvom vi står her mellem træerne.
- Han er ikke længere min Vejleder, sagde Svanevinge. Jeg er nødt til at opgive at komme her. Men jeg er også nødt til at se dig igen. Vi må finde et andet mødested.

Jeg var både Romeo i haven og Julie oppe i vindueskarmen, sådan havde jeg det. Vores kærlighed var større end vores forældre. Det var altså ikke en retvisende følelse, jeg vidste intet om Svanevinges forældre, men det havde jeg allerede glemt.

- Jeg må ikke gå fra huset og køkkenhaven, sagde jeg.
- Hvis du ikke må gå, sagde Svanevinge, så må du snige dig lidt væk herfra.

Og det var sådan det måtte være, sådan følte jeg det i hvert fald dengang. Og det vil jeg stadig have respekt for. Mine følelser dengang var lige så ægte som mine tanker er nu.

-

Både Sæbetante og Muskelmanden og alle de andre patienter blev ved med at komme i konsultationen i Paps hus. Det var kun Svanevinge jeg var nødt til at se i smug. Jeg smuglede af og til min krop så langt ud mellem træerne, at vi hverken kunne ses fra huset eller haven. Så langt kom jeg dengang. Der var ikke den mindste lysning, men et tæt krat af nælder og brombær, og her kunne vi mødes uden at blive set og uden at rive os alt for meget, så længe vi nøjedes med at stå op og omfavne hinanden. Det var stort for os begge to. Selv da det blev efterår, og modne brombær af og til satte pletter på mit hørfarvede tøj, var det stort og hemmeligt. Jeg kan stadig længes tilbage til dengang, hvor så lidt kunne være så stort. Og så nok om det.

Der skete også meget andet i Paps hus i skoven i de dage. Der blev plads til en ny patient i flokken. En ung kvinde, Pap havde navngivet DåseDatter, men som han som regel omtalte med forkortelsen DD. Og Pap nærmest tvang mig til at lægge særligt mærke til hende. Han havde måske tænkt hende som en slags erstatning for Svanevinge, men det blev hun under ingen omstændigheder for mig. Hun var ældre end vi var, hun var lidt højere end både Svanevinge og mig, og jeg var sikker på at hun havde en helt anden musiksmag end os. Hun var ganske køn og flink, og hun blev aldrig en patient jeg hilste specielt hjerteligt på. Så foretrak jeg faktisk at smile høfligt til Sæbetante. Og så havde jeg ellers mine hemmelige møder med Svanevinge i brombærkrattet. Jeg er i øvrigt heller ikke sikker på hvor hemmelige de møder i virkeligheden var, men vi lod i hvert fald som om, både Pap og Svanevinge og jeg. De øvrige patienter var sikkert slet ikke interesserede.

De endte nok med at være en skuffelse for Pap, alle hans bestræbelser med DD, men nu skal jeg ikke foregribe begivenhederne. Det var i hvert fald lige efter et af DDs besøg, han begyndte at fortælle historien fra Monterrey Beach. DD var lige gået rank og selvsikkert fra huset i skoven, og Pap og jeg havde det hele for os selv.

Jeg var kommet til Amerikas vestkyst, fortalte Pap. Jeg havde undervejs besøgt mange af øerne i Stillehavet i forbindelse med mit voksenliv, men det er der ikke så meget at fortælle om, i hvert fald ikke for mig. Det er der til gengæld om min tid i Monterrey og om min tid på Monterrey Beach. Det var der jeg mødte Jerry, som vi kaldte ham. Og han og hans skæbne kom til at betyde meget for mig.

Jerry var en høj mand med stort sort hår og sort skæg, og han tilbragte næsten alle sine dage på stranden for at surfe. Om aftenen var han så til gengæld i Indias kro, og det var der jeg mødte ham. Han sad og drak appelsinjuice og talte med dem der sad ved bordet, og jeg blev snart en af dem. Han talte om vejret og om at surfe. Han sagde aldrig noget særligt dybsindigt, men han var venlig overfor alle.

Jeg var blevet i Monterrey et par måneder for at tanke penge op, gennemgående ved den slags arbejde der var så kedeligt, at kun de fattigste eller folk på

gennemrejse gad udføre det. Jeg arbejdede alle ugens syv dage inde i byen, men om aftenen var jeg altid på stranden, og jeg endte næsten alle dage i Indias kro og ved Jerrys bord, hvor jeg hørte ham tale venligt i sit sorte skæg om vind og om bølger og den glæde han fandt i det. Og selvom det aldrig blev dybsindigt, følte jeg altid at han havde hele billedet med. Der var fuglene der legede i vinden over bølgerne. Der var fisk under bølgerne, og de legede lige så meget med, selvom man ikke kunne se dem. Det hele var med mens han red på bølgerne der på grænsen mellem vandet og luften. Så banal var hans nydelse, og så banal skulle den være. Han var ikke bare et med naturen, han var et med det hele. Naturen og sig selv og surfbrættet med den lille plastikkøl. Det hele skulle med, det kunne alle ved bordet hele tiden fornemme.

Jeg holdt meget af at høre den historie, selvom den med småændringer var den samme, aften efter aften efter aften. Der var en særlig musik i den, og jeg troede først, det var det jeg var kommet for at lære. Jeg havde slet ikke forventet der ville komme mere, det var allerede så rigeligt.

Derfor blev jeg dybt skuffet, da jeg en dag kom til kroen og så, at Jerry ikke var der. Jeg spurgte India hvor han var, og hun fortalte at han var død. Det var jeg nødt til at vide noget mere om, så forkert var det. Jerry havde virket så livlig dagen før. Og India fortalte, at den officielle forklaring var at han var død af hjertestop, men den forklaring gav hun selv ikke meget for. Det var det samme som at sige, at Jerry var død af at dø, det forklarede ingenting. Hun var overbevist om at Jerry var død af en overdosis.

Altså ikke en overdosis af et eller andet ulovligt stof, sådan noget brugte Jerry aldrig, selvom mange andre af strandens surfere gjorde det. Han drak ikke engang alkohol. Bølgerne var berusende nok i sig selv for ham. Men der var en pige, Daisy Doe hed hun, og hun var kommet til at elske Jerry meget højt, og den foregående aften var hun gået med ham hjem for at åbenbare det.

Daisy Doe var en meget genert ung pige, og hun havde siddet med ryggen til ham mens hun sagde det hele. Hun havde siddet genert, mens hun fortalte hvor meget hun elskede ham, helt op til månen og stjernerne og tilbage igen, og da hun efter sin fortælling vendte sig om for at se hans reaktion, opdagede hun at han lå helt livløs bag hendes ryg. Hun vidste ikke, hvornår han i løbet af hendes lange monolog var holdt op med at leve, men han havde ligget så længe uden hjerteslag, at genoplivning var umulig. Stakkels Daisy Doe havde siddet hele formiddagen sammen med India og fortalt det hele igen og igen, så India var overbevist om, at Jerry var død af en overdosis kærlighed.

- Det er svært at tro på, sagde jeg.
- Det var det hun fortalte mig, sagde Pap. Og Jerry var i hvert fald død. Jeg så ham ikke siden, hverken på stranden eller i Indias kro.
- Hvad skete der så med morderen, spurgte jeg.
- Morderen ?
- Daisy Doe, eller hvad hun nu hed. Hende der elskede ham ihjel.

- Sådan så myndighederne nok ikke på det, sagde Pap. Jeg tror ikke der skete hende noget.
- Hun må have haft dårlig samvittighed.
- Det ved jeg ikke noget om, sagde Pap. Jeg talte aldrig selv med hende.

Og så sang han som han plejede. Jeg kunne sagtens genkende melodien fra min barndom i byen. Men teksten var en helt anden end den Mor havde sunget.

Sangen fra Monterrey Beach

*Alt kan løbe sammen
i et øjeblik
mennesker kan mødes
så det siger klik
alting slår i takt
kærlighedens magt*

*Så behøver hjertet
ikke mere slå
så er himlen nemlig
evigt lyseblå
deres nye pagt
kærlighedens magt*

*Var det skæbne bare
slået som en streg
uden kryds og slange
var det deres vej
sporene var lagt
kærligheden magt*

*Kom de store drømme
for at klappe til
eller blev de fanget
i et skuespil
alt forsøgt og -sagt
kærligheden magt*

*Var da kærligheden
kun en parodi
og er vores drømme
rent bedrageri
dømt til træt foragt
kærligheden magt*

Jeg fandt aldrig ud af hvad Pap i virkeligheden mente med den historie og den sang. Om det var på grund af den eller på trods af den, han blev ved med at gøre mig opmærksom på at DD skulle i konsultation. Var han ude på at tirre mig og lokke mig til at gøre modstand, eller hvad gik det ud på ?

Han blev i hvert fald ved med at sige det, hver gang hun skulle komme, så jeg kunne være ude på gårdspladsen og se hende komme og gå. Og jeg var stadig slet ikke interesseret. Hun var da en flink og spændstig ung kvinde, ikke voldsomt meget ældre end mig, og hun smilede høfligt til mig hver gang hun så mig. Men når jeg mødte Svanevinge i brombærkrattet, forsvandt vi ind i hinanden. Der var ikke noget høfligt over de møder. Var det i stedet det, Pap ville advare mig imod. Det passede ikke rigtigt med de forbogstaver fra hans historie. Havde han helt skiftet mening mens han fortalte og sang ?

Jeg var nok mere interesseret i nogle af de andre besøgende, hvis det endeligt skulle være. Når det for eksempel var Muskelmanden der kom i konsultation. Vi havde da en smule fortid sammen, en lille konflikt endda, der var løst til alles tilfredshed. Nu havde årsagen til vores konflikt også været Pap, det havde ikke vedrørt os to. Vi havde i hvert fald noget at snakke om, når vi mødte hinanden.

- Du må altså gerne kalde mig Svend, sagde Muskelmanden. Og du hedder vel også noget andet end Trolddom i virkeligheden.

Jeg fortalte, at Trolddom var mit eneste virkelige navn, og på den måde undgik jeg at snakke om det umulige navn han havde prøvet at give sig selv. Jeg prøvede ærligt og redeligt at glemme det. Muskelmanden var måske ikke helt lige så gammel som Pap, men han var i hvert fald heller ikke min generation, så jeg kunne sagtens tale med ham og holde afstand uden at anstrenge mig.

- I skulle se at få gjort noget ved det kirsebærtræ, sagde han en dag. Det er så højt at alle de øverste bær kun er til glæde for stærene.
- Stærene skal vel også have lov til at være her, svarede jeg. Og i øvrigt er det træ ikke mit ansvar. Jeg skal kun tage mig af grøntsagerne.

Vi var gået om forbi køkkenhaven mens vi småsnakkede, det var et godt sted at snakke løst og fast om alt andet end os selv. Og jeg mødte ham kun, når jeg vidste at Svanevinge ikke stod og ventede på mig i brombærkrattet, jeg havde lært at prioritere, og jeg forberedte mig på at jeg på et tidspunkt skulle blive atten år.

Så snart Muskelmanden var ude af syne, kom Pap ud af huset og gik over til mig.

- Du snakkede nok hyggeligt med Muskelmanden.
- Det var stille og roligt, ja.
- Hvad snakkede I om.
- Ikke så meget. Han sagde at kirsebærtræet var blevet for højt.
- Det har han også ret i. Det må vi have gjort noget ved når den tid kommer.

Pap gik tilbage til huset. Jeg skævede over mod skoven i retning af brombærkrattet. Jeg vidste ikke hvorfor Pap var kommet farende på den måde. Han kunne vel ikke være bange for at jeg igen kom til at tale over mig. Jeg havde ikke engang gjort mig umage med at lade være, det var kommet helt naturligt til mig at undgå de farlige emner. Jeg havde sådan set glemt samtalen allerede mens vi snakkede.

-

Jeg var på mange måder stadig et barn dengang, men jeg følte mig alligevel som en slags voksen. Som barn lever man med selvfølgelighed i den verden, man er blevet sat i. Men som man bliver ældre, begynder man at fundere over, hvorfor den er som den er. Og når man er ved at være voksen, begynder man at overveje om den ikke også kunne være anderledes. Sådan var det i hvert fald for mig, mere barnlig var jeg ikke længere.

Jeg kunne jo se at Pap havde sine patienter, og jeg kunne se at de måtte betale ham godt nok til at både han og jeg kunne leve rimeligt af det. Og jeg havde jo spekuleret over hvad det i virkeligheden var han kunne, hvad det var de betalte for. De kaldte ham Vejleder, han kaldte sig selv vejleder, men hvad det betød, og hvad han kunne gøre for patienterne, det kunne jeg ikke gennemskue.

En dag vi sad i køkkenet og spiste, spurgte jeg ham direkte.

- Du er hverken læge eller healer, Pap. Hvad er det reelt du kan gøre for dine patienter ?

- Jeg hjælper dem småænd med at finde vej, mere indviklet er det heller ikke. Og så hjælper jeg en del af dem det første stykke af vejen. Det er derfor jeg er vejleder og ikke bare vejviser, og det er derfor nogle af dem er nødt til at komme mange gange i konsultationen.

- Det tror jeg nok jeg allerede har opfattet, sagde jeg. Men hvad er din baggrund for at kunne det ? Hvorfor tror de på at du kan hjælpe dem. Mor sagde aldrig noget om at du var vejleder. Hun har fortalt at du kørte lastbil, dengang du boede hos os inde i byen.

- Din mor har overdrevet, Trolddom. Jeg kørte ikke en stor lastbil, det var bare varevognen jeg kørte i.

Der blev helt stille i køkkenet et stykke tid. Pap var vist ved at tygge af munden, så jeg tog selv en bid af den due, jeg var i gang med, og ventede på at han fortsatte.

Ser du, Trolddom, fortalte han så. Jeg havde været verden rundt for at finde min vej, og jeg husker tydeligt jeg kom tilbage til Europa, og vi løb ind i Brest. Jeg stod helt fremme i stævnen på skibet sammen med skibsdrengen. Han var vist endnu mere utålmodig end mig, han var også noget tættere på at være hjemme, end jeg var, jeg skulle videre helt hjem til Danmark.

Jeg bemærkede at der yderst på molen stod en pullert af en slags, og det blev jeg noget forundret over. Det var vel ikke meningen at der skulle fortøjes skibe lige der i indsejlingen til havnen. Men jeg blev endnu mere forundret, da jeg så at der sad et menneske i en sovepose opad den pullert.

- Hvem i alverden sidder der og sover yderst på molen, udbrød jeg.
- Det er bare Gabriel, sagde skibsdrengen. Der sidder han altid.
- Hvor længe har han gjort det ?
- Jeg kan ikke huske han har siddet andre steder.

Jeg havde set mange hjemløse på min tur rundt i verden, jeg havde set dem i gamle soveposer eller under tæpper eller papkasser eller bare aviser. Men jeg havde aldrig før set en, der havde placeret sig så udsat som yderst på molen. Vejret var ganske godt, den dag vi sejlede ind i Brest, men sådan kunne vejret bestemt ikke være hver dag.

- Ved du hvorfor han sidder lige der, spurgte jeg.

Det vidste skibsdrengen ikke noget om. Han vidste til gengæld, at venlige mennesker inde fra byen ofte bragte mad og vand ud til Gabriel, og af og til var der også øl eller vin med. Så måske sad han der så tydeligt, så de venlige mennesker lettere kunne få øje på ham. Det var ikke en overbevisende forklaring, syntes jeg. Jeg kunne sagtens forestille mig, hvor voldsomt vejr og vind og bølger kunne falde ind over den mole, og det ville være en helt urimelig pris at betale for mad og drikke. Jeg var nødt til at snakke med det underlige individ yderst på molen, inden jeg kunne skaffe mig køreledighed nordpå og hjem til Danmark. Jeg var ganske enkelt for nysgerrig til at kunne ignorere spørgsmålet.

Da jeg var kommet i land, styrede jeg derfor direkte ud ad molen og ud mod pullerten. Der var heldigvis lagt betondæk på stenene, så det var let at gå derud. Jeg kom helt ud til pullerten og gik rundt om til ydersiden, og der så jeg Gabriel, halvt siddende, halvt liggende i den slidte sovepose. Det så ud som om han sov. Det første der slog mig var, at det navn, Gabriel, var noget voldsomt til sådan en lille mand. Han så ikke ud til at være mere end halvanden meter høj, og han var ganske spinkel at se til. Hvis ikke ansigtet tydeligvis havde tilhørt en gammel mand, kunne man have taget ham for et halvt stort barn. Jeg rømmede mig.

Gabriel sov tilsyneladende videre. Men alligevel var det som om hans gamle rynkede ansigt smilede en smule. Det gav mig modet til at tale til ham.

- Undskyld Gabriel, sagde jeg. Kan du sige mig hvorfor du ligger her ?
- Skæbnen ville det sådan, svarede Gabriel med lukkede øjne.
- Har du ikke et bedre sted at bo ?
- Jeg havde et sted. Et dejligt lille hus der var blevet forladt. Det hus passede godt til mig, og jeg havde det godt der.

Jeg ville da vide hvorfor han så ikke bare var blevet boende, og Gabriel fortalte, at huset ejer var kommet for at få revet huset ned.

- Hvorfor ville han have det revet ned, spurgte jeg.

- Det var ikke en han, sagde Gabriel, det var en hun. En arrig spidsnæset dame af det bedre borgerskab. Jeg kunne ikke se nogen grund til at det hus skulle rives ned, så det må du spørge hende om.
- Der skulle måske bygges et bedre hus på grunden, foreslog jeg.
- Det ved jeg ikke noget om, sagde Gabriel og åbnede øjnene. Jeg har ikke været der siden. Jeg har siddet her. Og her bliver jeg siddende til jeg ikke er mere.

Jeg spurgte om det var en slags protest, om han ville demonstrere mod nedrivningen af huset ved at sidde her på molen, men Gabriel forsikrede mig om, at han ikke demonstrerede mod noget som helst. Han udlevede bare sin skæbne lige til det sidste. Og jeg sagde ikke noget om hvor tåbeligt det lød, det burde jeg måske have gjort. Men jeg tænkte, at der sikkert var mange andre, der havde fortalt ham det, at det havde været en tåbelig beslutning. De mennesker der bragte ham mad og øl og vin, havde helt sikkert mange gange prøvet at overtale ham til at finde et andet sted at bo eller i hvert fald et andet sted at overnatte. Når de stod og rakte ham mad, og stormen var ved at tage det og blæse det ud over bugten, måtte de have sagt det. Han havde ikke været forbi sit gamle hus, så han vidste ikke om det i virkeligheden var blevet revet ned. Og ellers var der også mange andre huse i Brest. Det kunne man let se her fra molen, hvis ikke man hele tiden vendte ryggen mod byen. Men Gabriel havde insisteret på at sidde med ryggen mod pullerten, og havde kun udsigt ud over bugten. Han havde måske fortrængt at byen var der. Jeg kom til både at beundre ham og at være meget irriteret på ham.

Pap så op på mig og smilede.

- Det var i det ambivalente øjeblik jeg blev vejleder, sagde han.
- Og gamle Gabriel snakkede engelsk med dig, sagde jeg.
- Nej, han snakkede fransk.
- Kan du da fransk, Pap.
- Det kunne jeg dengang, Trolddom.

Jeg var vel begyndt at tvivle på sandheden i Paps beretninger. Og det var han helt ligeglad med. Han begyndte igen at synge på en af min barndoms melodier.

Sangen fra Brest

*Den vigtigste jeg mødte
helt bortset fra mig selv
der ved den pullerts støtte
var manden Gabriel
han fandt sin egen hylde
for simpelthen at fylde
/: han holdt sin tunge tavs og hvas
og krævede sin plads :/*

*Når verden fattes hjerter
og ligner ene sten
og man vil klare ærter
og er en lille en
så står man på sit krav og
man bruger sit kadaver
/: lar kroppen gøre sine spor
og taler uden ord :/*

*Ja, møder man fantaster
så kan det være sundt
at bruge maveplaster
skønt det kan gøre ondt
man går jo med en gave
derinde i sin mave
/: det er derinde, det skal med,
du ikke ved, du ved :/*

*Så pludseligt forstod jeg
og det var ikke svært
så længe jeg forlod mig
på det jeg havde lært
lad bare verden larme
og lyt til dine tarme
/: så længe du kan styre dig
kan kroppen vise vej :/*

-

Pap mente åbenbart, at den historie og den sag fortalte alt om hans virke som vejleder, han sagde i hvert fald ikke mere om den sag. Så jeg lå hele natten og forsøgte at se en sammenhæng i hans historier. Både den sidste historie og alt det andet han havde sagt. Jeg syntes ikke det hang helt godt sammen, og det hang slet ikke sammen med de historier Mor havde fortalt, dengang jeg boede inde i byen hos hende. På et tidspunkt var jeg nødt til at give op og falde i søvn. Jeg drømte heller ikke svaret i løbet af natten, i hvert fald ikke noget jeg kunne huske da jeg vågnede.

Morgenen efter kom Sæbetanten i øvrigt tidligt i konsultationen, så Pap skulle skynde sig med morgenmaden. Og han gik ud fra at jeg ryddede op efter ham. Hvis han havde tid, var han ellers flink nok til at stille tallerken og glas og kaffekop over i køkkenvasken. Hvis der var god tid, eller hvis vi lige var midt i en samtale, kunne han endda finde på at tage en karklud og tørre det lille bord rent for krummer. Denne morgen tog jeg mig af det hele, jeg ville helst sidde ved et rent bord når jeg skulle spise min morgenmad.

Da jeg var færdig med at spise, ryddede jeg op efter mig selv og klarede opvasken efter os begge to. Og så begyndte jeg at forberede både middagsmaden og aftensmaden. Jeg foretrak at være i god tid med begge dele, og der var ikke noget at gøre i køkkenhaven den dag.

Efter konsultationen kiggede Sæbetanten ind i køkkenet. Det havde hun aldrig før gjort i min tid i huset, jeg havde kun set hende i døren og på gårdspladsen. Jeg kunne ikke rigtigt forstå hvad det gik ud på.

- Du har et hårdt liv, sagde hun.
- Jeg klager ikke, svarede jeg.
- Vejlederen kan være en hård mand.
- Det har jeg ikke oplevet.
- Ikke kun ved sit tyende. Han kan også være hård ved sine patienter. Han kan finde på at stille meget store krav.

Og så forstod jeg det, hun var kommet for at få medlidenhed. Hun ville have vi skulle dele vores selvmedlidenhed med hinanden. Jeg var ikke så ung at jeg ikke kunne gennemskue det. I det samme kom Pap ud i køkkenet.

- Hvad gør du her Sæbetante, sagde han. Jeg mindes ikke jeg bad dig gå ind i privaten.
- Jeg kom her bare for at få et glas vand, sagde hun.

Hun havde ikke sagt noget om vand til mig. Det var en åbenlys løgn, kunne jeg se. Og Pap havde vist også gennemskuet den.

- Vi er vist nødt til at tage en dobbeltkonsultation i dag, sagde han. Der står det sædvanlige glas vand og venter på dig derinde. Kommer du ?
- Det har jeg ikke penge med til, sagde Sæbetanten.
- Det er ikke noget problem, sagde Pap. Det kan du betale næste gang du kommer.

Jeg sagde ikke noget, det her skulle jeg blande mig helt udenom. Det var første gang jeg havde set Pap hård på den måde, tror jeg. Som regel var han en rar og venlig mand, og jeg havde været helt ærlig, da jeg sagde, at jeg ikke syntes han var hård. Sæbetante så mig direkte i øjnene, og kunne vist læse at jeg ikke var hendes allierede. Hun fulgte sin Vejleder tilbage til konsultationen.

En times tid senere kom Pap tilbage til køkkenet, Sæbetanten så jeg ikke mere den dag. Pap satte sig ved bordet, og vi spiste middagsmaden sammen. Vi snakkede ikke om episoden med Sæbetanten. Vi snakkede heller ikke mere om hans oplevelser i Brest, og det havde jeg heller ikke forventet. Når sangen var sunget, var historien forbi, det havde jeg lært. Men hårdheden i hans stemme, da han bad Sæbetante komme tilbage i konsultationen, havde overrasket mig og forstyrret mit billede af hans arbejdsmetoder. Jeg forstod slet ikke hvad de gik ud på. Jeg var en stor teenager, ikke andet. Jeg arbejdede i køkkenet og køkkenhaven. Jeg vidste hvad jeg skulle vide om mit eget arbejde. Som tyende. Det havde Sæbetante kaldt det.

-

Da Sæbetante nogle dage senere igen var i konsultation, var det Pap der kom ud i køkkenet og fortalte, at han var nødt til at køre hende hjem. Det var usædvanligt, men det var også bydende nødvendigt.

- Man er nødt til at gå med på visse strækninger, sagde han. Ellers er man ikke vejleder, så er man bare vejviser.

Den forskel på vejleder og vejviser gik han højt op i. Jeg kunne inde fra køkkenvinduet se, at de satte sig ind i varevognen og kørte. Jeg skyndte mig ud til brombærkrattet. Der stod Svanevinge og ventede på mig, det var den helt rigtige dag til den aftale. Svanevinge havde på sin krop erfaret, hvad Vejlederens metoder gik ud på, det ville jeg gerne høre mere om, men det kom vi ikke til at snakke om. Vi endte med at stå og omfavne hinanden og kysse, og det var bestemt også herligt. Jeg havde tænkt på, at Sæbetante så ud til at være på alder med Mor, og nu tænkte jeg på at Svanevinge var på alder med mig. Jeg sagde ikke noget om noget af det, men jeg tror at vi begge to kunne mærke det.

-

Sæbetante var Paps problem, ikke mit. Og det var ved at få betaling fra patienter som hende, han forsørgede os begge to. Jeg lavede bare maden. Og alligevel havde jeg på en eller anden måde fået flikket min egen historie om Sæbetante sammen i hovedet. Jeg havde af og til hørt en sætning eller to fra konsultationen. Jeg stod aldrig og lyttede ved døren, men af og til kom de til at tale meget højt derinde. Jeg havde hørt hvad hun sagde når hun gik ud af døren, og jeg havde hørt Pap brumme det ene og det andet, når han kom tilbage til køkkenet efter han havde haft hende i konsultation. Noget af det var måske også min egen fantasi, det kan jeg godt se.

Men altså, Sæbetantes problem var noget med at hun havde to mænd, og det kunne hun ikke finde vej i. Jeg fandt aldrig ud af hvordan hun praktiserede de to forhold, og jeg havde hurtigt været nødt til at opgive tanken om, at Pap skulle være en af de to mænd. Måske var han en tredje mand, men jeg tror ikke det var på den måde. Det troede jeg måske nok lidt dengang.

Så var der vist noget med at en af Sæbetantens mænd havde fundet en ny kæreste, og det var måske den mand, hun nødigst ville undvære. Det var i hvert fald sådan jeg havde fået sat det sammen i mit hoved. Og det betød, at der var en periode hvor Pap var ret opkørt efter hendes besøg. Og så gjorde han sig umage med at sidde i køkkenet bagefter og lade være med at tale om det.

- Ser du, Trolddom. Jeg har tavshedspligt hvad angår mine patienter, så jeg kan ikke læsse problemerne af på dig. Du vil sikkert også endnu være for ung til rigtigt at begribe dem. Til gengæld må jeg gerne fortælle dig, at din mor altid sørgede for kun at have en mand ad gangen.

Ellers havde Pap aldrig rigtigt sagt noget om Mor. Han havde accepteret at jeg var flyttet ud til ham i skoven, at det altså var blevet hans tur til at have mig og opdrage mig. Og mens jeg havde boet hos Mor, havde hun talt om ham i tide og utide. Selvom jeg havde venner på besøg, talte hun tit om ham. Og det var ikke fordi hun talte grimt om ham, tværtimod. Men det var pinligt alligevel. Noget af det skulle hun have holdt for sig selv, i hvert fald til når vi var alene. Derfor havde Paps tavshed om hende været noget af en lettelse i begyndelsen, jeg ville også gerne beholde mine erindringer om hende for mig selv. Men efterhånden blev jeg også bange for at han kunne have glemt hende. Eller at han havde afskrevet hende helt. Selvom jeg boede hos ham i skoven, var hun jo stadig min Mor. Så jeg spidsede ører, da han begyndte at sige noget om hende. Og blev glad. Han måtte gerne sige noget mere.

- Jeg skylder Mor meget, sagde jeg.

- Det gør jeg bestemt også, sagde han. Vidste du i øvrigt, at hun i virkeligheden er fynbo ?

- Fynbo ? Hvad har det med sagen at gøre ?

Det har alt med sagen at gøre, fortalte Pap. Jeg var tilfældigvis landet i Bogense, og på det tidspunkt vidste jeg altså godt hvad jeg ville, jeg vidste bare ikke hvordan jeg skulle komme i gang med det. Jeg var i første omgang bare flyttet sammen med Kenneth og Kim i en kælderlejlighed midt i Bogense, og der sad vi mest bare og røg hash og snakkede om verdens store problemer. Og i virkeligheden var det mest udkrads vi røg, vi havde ikke for mange penge. Genbrugt hash, sådan kunne man også se på det. Det var da noget. Det skete der ikke meget ved. Vi snakkede om at gøre indtryk og skabe verdenshistorie, og det blev ved snakken. Du er selv ung, så du ved måske hvordan det er.

Jeg havde set din mor nogle gange i bagerbutikken, der lå lige i nærheden af vores lejlighed. Hun solgte os dag gammelt brød til halv pris, og nogle gange var det endnu billigere. Og det viste sig at være hende der skulle redde mig fra en ond skæbne.

En dag vi sad i kælderen og røg, begyndte Kim at snakke om sin far, der havde været med i modstandsbevægelsen og lavet jernbanesabotage. Den gamle idiot, sagde Kim, havde hånet vores oprørstanker, fordi vi aldrig gjorde noget ved det i virkeligheden. Og nu havde Kim fået en idé der kunne virkeliggøres. Han var kommet til at tænke på en markvej nede i nærheden af Middelfart, hvor der gik en lille bro over jernbanen. Den ville være let at sabotere, og hvis vi fik den bro, ville det skære jernbanedriften gennem landet midt over. Det ville i hvert fald blive bemærket.

Både Kenneth og jeg syntes det var en tosset idé. Vi havde hverken adgang til sprængstof eller krudt, og i øvrigt var der helvedes langt til Middelfart fra Bogense. Men Kim mente at vi nemt kunne køre en bil fyldt med brændstof ud midt på den bro og stikke ild på den. Måske kunne det få den lille bro til at brase

sammen. Kenneth og jeg indvendte, at vi hverken havde en bil eller en masse brændstof, men det kunne vi nemt skaffe, sagde Kim. Selv i Bogense kunne det sagtens lade sig gøre.

Fredag aften havde Kim skaffet en varevogn og en masse dunke med benzin og diesel, som han havde fyldt bagagerummet op med. Det var mange liter brændstof, var det. Hvor og hvordan han havde skaffet det sagde han ikke noget om, og Kenneth og jeg spurgte heller ikke. Jeg var lidt betænkelig ved at køre rundt i sådan en brandbombe, men Kim sagde at der var en risiko ved at leve, og hvis man ikke turde tage en chance, så kunne man heller ikke sætte sig store spor i verden. Vi skulle bare se at køre med det samme inden bilen blev eftersøgt, og jeg fik lov til at køre bilen. Jeg havde nemlig et gyldigt kørekort at vise frem, hvis vi skulle blive stoppet undervejs.

Vi blev ikke stoppet. Og jeg ved ikke om de andre havde lige så ondt i maven som jeg havde, men det var på den anden side også en lidt vild og spændende tur. Måske forvekslede de deres mavepine med sommerfugle, og det gjorde jeg måske også selv. Jeg skal ikke gøre mig bedre end de andre. Og ud på natten var vi fremme på den markvej, der førte frem til den lille bro. Og broen var så lille og smal, at jeg blev nervøs for om den kunne bære bilen.

- Det er den bro bonden kører sin traktor over, sagde Kim. Selvfølgelig kan den bære en bil.

- Den er meget tungt læsset, sagde jeg.

- Kør nu bare derud, sagde Kenneth.

Enten havde Kenneth ikke lige så ondt i maven som mig, eller også ville han bare se at få det overstået. Broen var også solid nok, viste det sig da vi kom op på den. Måske var den så solid, at den brændende bil slet ikke kunne få den til at brase sammen, tænkte jeg. Men det sagde jeg ikke noget om. Jeg spurgte bare Kim, hvordan han ville stikke ild til al den benzin og diesel uden at komme til skade. Og han sagde, at vi bare skulle hælde en lunte af benzin ud på vejen og tænde den. Så ville ilden løbe op i bilen og få den til at eksplodere i et bål, det havde han set virke på film masser af gange, og det ville også virke for os.

Det virkede bestemt for os. Kim havde åbnet alle benzindunkene i bagagerummet, og han havde endda væltet en af dunkene ud over gulvet i bagagerummet. Der var snart et stort bål i bagagerummet, og efterhånden var hele bilen omspændt af flammer. Den eksploderede ikke, den brændte bare voldsomt. Det så bestemt ud af noget, og så ville Kenneth og Kim væk inden politiet indfandt sig. De begyndte at gå mod Middelfart for at finde en taxa, så vi kunne komme hjem til Bogense. Jeg sagde at jeg ville se lidt mere og følge efter dem senere. Jeg regnede med at jeg sagtens kunne indhente dem.

Jeg var blevet nysgerrig efter at se om den brændende bil overhovedet kunne gøre skade på broen. Det var Det Kim havde forventet, og jeg var begyndt at tvivle. Måske ville bilen bare brænde ud, uden der skete mere ved det. Så ville

også det være en fuser. Hvis politiet skulle finde på at ankomme men jeg stod der, kunne jeg altid dukke ned bag nogle af buskene på skråningen.

I første omgang var der kun bålet fra den brændende bil oppe på broen, og det så ikke ud til at det ville gøre skade på broen. Men så så det ud som om noget af ilden løb ned af broen og ned på sporene. Det var nok noget diesel der løb ned og tog noget ild med. I det samme kom et tog kørende inde fra Middelfartsiden, og det stoppede med hylende bremses før broen og bålet. Og jeg begyndte at løbe ind mod byen for at indhente Kenneth og Kim.

Da jeg kom ind til Middelfart fulgte jeg skiltene der viste ned til stationen, jeg gik ud fra at de to andre ventede der. Det er som regel ved stationen der holder taxaer og venter. Men ved stationen var der ingen taxaer og heller ingen Kenneth eller Kim. Til gengæld stod der to politibiler, så jeg blev ikke så længe i området. Jeg havde ingen penge på mig, så det ville heller ikke hjælpe noget, hvis jeg fandt en taxa uden Kenneth og Kim. Det endte med at jeg gik hele vejen hjem til Bogense, det tog mig over otte timer, og det var blevet lyst inden jeg kom helt hjem. Jeg var meget træt, og inde i kælderen lå Kenneth og Kim og sov. Jeg vækkede dem ikke, jeg lagde mig bare på min madras og faldt i søvn.

Lørdag formiddag vågnede vi alle tre ved at politiet stod i vores lejlighed og råbte af os. Vi blev alle tre arresteret og ført ind til politistationen. En del af betjentene kendte vi ret godt i forvejen, men der var også nogle fra Odense eller København, kunne vi forstå. Og det var alligevel hele tiden på politistationen i Bogense, vi blev tilbageholdt. Vi blev afhørt i hver sit rum og fik ikke lov at tale sammen, men jeg fik alligevel fat på, at den taxachauffør der havde kørt Kenneth og Kim hjem, havde henvendt sig til politiet og fortalt noget. De to skvaddehoveder havde vist siddet og talt højt om vores aktion på bagsædet i taxaen, og de var blevet sat af lige udenfor hvor vi boede. Det havde altså ikke taget politiet ret lang tid at finde frem til vores kælderlejlighed. Og selvom det kun var Kenneth og Kim der havde været med i den taxa, blev vi alle tre sigtet for attentatet. Det var en alvorligt sag, kunne jeg forstå.

Og så var det din mor redede mig. Hun gik til politiet og fortalte, at jeg havde tilbragt natten mellem fredag og lørdag i hendes værelse sammen med hende, så jeg kunne umuligt have været med til noget i Middelfart på det tidspunkt. Bagermesteren havde bekræftet hendes historie, han havde både hørt os om natten og set mig gå hjem lørdag morgen, da din mor skulle åbne butikken. Og jeg ved ikke om han selv troede på den historie, eller om han vidste det var løgn. Jeg kunne ikke komme til at spørge ham, og måske havde det heller ikke været klogt at spørge. Jeg blev i hvert fald løsladt allerede om søndagen, og din mor og jeg forlod hurtigt Bogense og flyttede herover. Og det var så her i byen du blev født, næsten som om du var frugten af mit besøg på hendes værelse den fredag nat.

- Havde du da været sammen med hende andre aftener, spurgte jeg.

- Overhovedet ikke. Jeg havde ikke på noget tidspunkt været sammen med hende på den måde, hverken på hendes værelse eller andre steder. Vi havde kun set hinanden i butikken når jeg købte brød. Men fordi hun nu havde fortalt sin historie, var vi jo nødt til at gøre noget ud af det, for at gøre historien plausibel. I den forbindelse var du og graviditeten et plus for os.
- Hvad sagde de der Kenneth og Kim til det.
- Det aner jeg ikke, jeg fik ikke talt med dem. De sad jo inde. Min eneste problem var sådan set kun, at den kælderlejlighed vi havde boet i, slet ikke var godkendt til beboelse, og det var jeg lidt nevøs for. Det var måske også en grund til at komme væk fra Bogense.
- Det er en vild historie, Pap.
- Jeg levede det vilde liv dengang, Trolddom.

Og så sang han. Endnu engang på melodien fra en børnesang, jeg havde kendt fra jeg var lille. Det var bare med en helt anden tekst.

Sangen fra Bogense

*Ilden strømmer ned fra broen
oversvømmer alle spor
mærk hvor freden, mærk hvor roen
flyder helt ind uden ord
herligt
kærligt
vokser sig så varm og stor*

*Sådan gør man landskabspleje
og når broerne er brændt
må man finde nye veje
så det næste bål blir tændt
husk mig
rusk mig
før der kommer en betjent*

*Vær min redning fra en retning
med en ganske anden ild
sov med mig, en herlig sætning
fra en stemme blid og mind
ærligt
kærligt
så vi aldrig farer vild*

-

Jeg havde efterhånden på fornemmelsen, at Pap udmærket vidste hvad jeg foretog mig i brombærkrattet. Og han vidste sikkert også hvem jeg foretog det

sammen med. Han sagde ingenting om det, hverken noget positivt eller noget negativt, så jeg håbede han efterhånden havde accepteret tingenes tilstand. Han vidste vel, at det kunne han lige så godt. Det Svanevinge og jeg havde sammen kunne ingen mand eller kvinde nogensinde skille ad.

Alligevel blev han stædigt ved altid at fortælle mig det, når han skulle have DD i konsultation. Han havde vel et forfængeligt håb om, at jeg fik set så meget på hende, at jeg fattede interesse for hende. Hun var da også en behagelig ung kvinde. Men hans bemærkninger kom nærmest til at virke som advarsler for mig. Når han havde annonceret et af hendes besøg, prøvede jeg indædt på at befinde mig ude af syne inderst i køkkenet. Det kommenterede han endda. Hver gang hun havde været der, spurgte han om jeg havde set hende. Og når jeg sagde at jeg desværre havde været travlt optaget i køkkenet, sagde han at det da var uheldigt og ærgerligt. Og så sagde jeg ham ikke imod, og jeg gav ham ikke ret. DaseDatter var en ligegyldig patient for mig.

Det var en af de dage, jeg vidste DD var i konsultation, jeg fik øje på en lille mand ude på gårdspladsen. Han var næsten skaldet og havde gyldne briller og lyst overskæg og fipskæg. Hvis han havde gidet farve skægget sort, kunne han have lignet en parodi på en af de tre musketerer. Han stod og så forvirret og målbevidst ud på en gang. Jeg håbede at DD var dybt inde i konsultationen og gik ud på gårdspladsen for at høre hvad han ville her.

- Min navn er Søren O. Berthelsen, sagde han, og jeg er kommet for at hente min niece ud herfra.

Han sagde også niecens navn, og da jeg gik ud fra at det var DD han mente, skyndte jeg mig at glemme det. Søren O. Berthelsen bad mig venligt og bestemt om at gå ind og hente niecen ud, og jeg måtte fortælle at der kun var adgang for Vejlederen og hans patienter i konsultationen. Jeg kunne hverken gå ind eller hente nogen ud derfra.

- Så må jeg gøre det selv, sagde han.

Han gik målbevidst ind ad hoveddøren, og kort efter kom han baglæns sprællende ud igen. Pap havde fat i hans skjorte og holdt ham op, så han nærmest ikke rørte trappen med fødderne.

- Det kan være livsfarligt at afbryde en behandling i en sårbar situation, råbte Pap. Og jeg går ud fra at du gerne vil have din niece hjem i live.

Den lille Søren Berthelsen med O. i midten, og det O. var åbenbart væsentlig for ham, hang bare og sprællede til Pap satte ham ud og ned i gruset. Så satte han afsted væk fra huset og ud på skovvejen. Han vendte sig og så arrigt tilbage på både Pap og mig.

- Kvaksalver, råbte han. Elendige svindler. Det skal komme i avisen, skal det.

Så begyndte han at løbe tilbage mod den by han var kommet fra. Og i mellemtiden var DD også kommet ud i døråbningen.

- Var det din farbror, spurgte Pap.
- Det er min fars storebror, sagde hun. Han tror han skal bestemme over alt og alle i familien.
- Også over dig ?
- Han er lidt mærkelig med det. Måske fordi han ikke selv har kone og børn.
- Med hans temperament er det måske meget forståeligt, sagde jeg.

DD så på mig og smilede. Pap lagde armen om min skulder og trykkede den lidt. Jeg havde set smilet, og jeg var ikke interesseret. Jeg tror godt Pap vidste det, men han var god til at håbe, selv når det var håbløst. Han så henover huset, hvor kirsebærtræets øverste grene var synlige over tagryggen.

- Den der skal vi huske at få skåret ned, Trolddom.
- Det er vist ikke lige årstiden, Pap.

-

Vi hverken så eller hørte mere til den der Søren O. Berthelsen, men Pap bemærkede at DD var begyndt at komme lidt sjældnere i konsultationen. Om det var DDs eget valg, vidste vi ikke. Måske skyldtes det hendes elendige farbror, det kunne jo godt være. Pap blev ved med at fortælle, når hun skulle komme. Og han virkede skuffet, når han ind imellem fortalte mig, at hun havde meldt afbud. Jeg var ligeglad, så længe bare Svanevinge blev ved med at møde mig i brombærkrattet.

- Verden er ikke kun det den umiddelbart ser ud til at være, sagde Pap mere end en gang til mig.

Hvad han så mente med det.

-

En dag sad vi i køkkenet og spiste vildsvin med både kartofler og pastinakker. Vildsvinekødet havde været besværligt at skære ud og tilberede, og nu sad Pap og glinsede om munden og på hagen. Han kunne godt lide den besværlige mad, det var tydeligt, og det smagte bestemt også godt, det indrømmer jeg gerne.

Jeg var kommet til hovedstaden Vientiane i Laos, fortalte Pap, og det var mens din mor ventede dig. Jeg havde haft en drøm om at komme jorden rundt endnu engang, inden du kom ud. Vi vidste det ville tage ni måneder. Og når ham Fidus Fuck kunne gøre den rejse på firs dage, skulle der være tid nok til det. Det havde din mor og jeg været helt enige om.

Jeg havde tjent godt nok på mine ture med varevognen inde i byen, så jeg havde råd til at rejse både standsmæssigt og hurtigt. Og da jeg en sen aften var ude at spadserere i Vientiane, blev jeg passet op af en yndig, langbenet dame, der tilbød at jeg kunne få hende ganske gratis, bare fordi det var mig. Jeg var omgående mistænksom og slet ikke interesseret. Din mor og jeg ventede på at du skulle

komme ud, selvom vi ikke dengang vidste hvem du var. Jeg skulle ikke have noget med fremmede, langbenede damer at gøre, så jeg sagde pænt og høfligt nej tak.

Men hun hængte fast i mig, og tog min arm og trak mig ind i en have. Hun var mindst lige så stærk som mig.

- Hvis du knepper mig røven, hviskede hun, så slår jeg dig ihjel. Men hvis du lader som om at du kunne finde på det, og så stikker den op i det rigtige hul, så vil jeg lade dig leve, så du kan fundere over hvad vi er gået glip af.

Jeg rev mig fri fra hendes greb, det var ikke let, og løb ud af haven og ud på gaden og sprang på en sporvogn, der heldigvis kørte lige forbi. Jeg slap fra hende, uden der skete noget, uden hun slog mig ihjel eller lod være med det. Og af en eller anden årsag, var jeg pludseligt overbevist om at hun var en mand i dametøj. Glatbarberet både i ansigtet og på benene. Det passede måske ikke så logisk med det hun havde sagt, i hvert fald ikke det hele, men jeg var også sikker på at jeg ikke kunne forvente logik af hende.

- Hvilket sprog talte hun, spurgte jeg. Er du sikker på at du forstod hvad hun havde sagt ?

Sproget var slet ikke relevant, fortsatte Pap sin fortælling. For da jeg kom tilbage til mit hotel, lå der et telegram til mig. Det var fra din mor. Fødslen var ved at gå i gang. Så jeg tog direkte til lufthavnen og tog det første fly hjem.

- Og der gik tilfældigvis et direkte fly lige på det tidspunkt, sagde jeg skeptisk.

- Nej jeg var nødt til at mellemlande i Paris. Og da jeg kom hjem, var du for længst født og færdig. Og du havde fået tøj på. Og en hue, så jeg ikke kunne se din hårfarve.

- Det kan du i hvert fald nu, sagde jeg.

- Det kan jeg nemlig, sagde Pap.

Og så sang han igen en sang, der skulle have været fra de varme lande. Det var igen på melodien fra en velkendt barndomssang, og indholdet var udelukkende hyggeligt og romantisk.

Sangen efter Vientiane

*Se den lille trolddom ligge
ved det varme bryst
mens den stolte fader kommer
fra en fremmed kyst*

*Du var måske ikke lige
det vi fik bestilt
men du var så let at elske
livet vokser vildt*

*Og i to forældreføjne
vokser du dig stor
når de blanke barneøjne
kender far og mor*

*Du fik liv ved vores trolddom
som vi også nød
og nu lå du der ved brystet
og var voldsomt sød*

*Du drak til, til du blev mæt og
glad og veltilfreds
mens du lå i vores gade
nummer femogtres*

-

Jeg vidste ikke om jeg skulle være skuffet over Paps historie, jeg tror da at sangen handlede om mig. Men historien passede ikke med hvad Mor havde fortalt. I hendes historie havde Pap været med til fødslen og givet mig navn idet jeg kom ud af Mors skød. Så kunne det ikke passe, at jeg var født mens han sad i et fly over Paris. Måske ville han fortælle mig noget. Noget andet.

Og noget helt andet i øvrigt. I den følgende tid blev der længere og længere mellem patienterne i konsultationen. Sæbetanten var færdigbehandlet, sagde Pap da jeg spurgte efter hende. Muskelmanden så vi heller ikke mere til. DD kom sjældent, hun sendte afbud til mange aftaler. Og selvom Pap hele tiden sørgede for at forny hendes aftaler og fortælle om det til mig, hjalp det ikke så meget som han ønskede, hverken det ene eller det andet. Det eneste stabile var Svanevinges besøg hos mig i brombærkrattet, og det fik Pap ingen betaling for. Det var som om det ikke kunne blive ved med at gå på den måde.

- Markedet her i byen er måske ved at være mættet, sagde Pap. Måske skal vi have spredt budskabet til andre byer i nærheden. Mund-til-mund metoden har hele tiden virket bedst for mig.

Jeg tænkte ved mig selv, at den metode måske havde givet bagslag inde i byen. Det var bestemt ikke sikkert, at DDs tossede farbror var den eneste der spredte negativ snak. Svanevinge var også stoppet meget brat og kom kun til mig i brombærkrattet. Måske endda med bedre resultater end konsultationerne hos Vejlederen havde givet. Jeg vidste ikke hvilken snak det kunne have spredt sig til i byen, men jeg kunne forestille mig flere ting. Paps historie fra Macao havde måske været lidt voldsom for et par teenagere som os.

Til gengæld mistænkte jeg slet ikke Mor for at sprede rygter. Hun var godt nok blevet forladt og havde været alene i byen siden Pap flyttede ud i skoven. Men hvis hun skulle have været skyld i patientnedgangen, ville det have været mere

logisk, hvis hun havde gjort det fra starten. Så kunne hun sikkert have forhindret, at han overhovedet var kommet i gang. Jeg havde snakket med Pap om det, og han var enig med mig på det punkt.

Min mistanke til Svanevinge gjorde bestemt ikke vores møder i brombærkrattet mindre spændende, og jeg snakkede heller ikke om den mistanke med Pap. Hvad skulle det være godt for, jeg syntes jeg var ved at have lært ham at kende. Det vi sagde, og det vi ikke sagde fortalte mig meget. Og uden så mange patienter, havde han måske færre penge at handle for, når vi skulle forsørges, men så havde han til gengæld bedre tid til at fortælle om Mor.

Jeg nåede at bo sammen med hende inde i byen i over tre år, fortalte han. Jeg nød at være sammen med hende, og jeg nød at være sammen med dig da du kom til. Og jeg tjente faktisk ganske godt ved at køre rundt med min varevogn, samtidig med at jeg begyndte at få erfaring som vejleder. Jeg begyndte at kunne tage betalende patienter, så også det kunne blive en del af min levevej. Og det blev jeg mere og mere glad for, også fordi vejlederarbejdet var hundrede procent legalt, så jeg ikke behøvede bekymre mig om politiet i den forbindelse. Det eneste problem var, at det var svært at have de patienter i lejligheden, særligt når vi også havde et lille barn.

Jeg havde aldrig lovet din mor at vores forhold skulle vare evigt, og hun havde på sin side heller ikke lovet mig noget i de retning. Vi havde været enige om at være sammen i nogen tid, og vi havde fået et barn sammen. Hun blev måske lidt ked af, at jeg blev nødt til at flytte, men hun havde ingen grund til at blive vred.

Vi talte meget om det, men jeg må indrømme at vi ikke spurgte dig. Du var heller ikke fyldt tre, så vi regnede ikke med at du kunne forstå spørgsmålet. Vi endte med at aftale, at du blev hos hende inde i byen, så du lettere kunne komme i skole og børnehave og den slags.

- Jeg gik aldrig i børnehave, sagde jeg. Sebastians mor og Mor skiftedes til at passe os. Mor arbejdede om dagen og Sebastians mor arbejdede om natten.
- Det ved jeg, sagde Pap. Men du kom i skole.
- Det kom jeg. Jeg kunne også godt lide nogle af mine klassekammerater.
- Vi aftalte også at tale pænt om hinanden, din mor og jeg. Og jeg kan mærke at hun har overholdt aftalen.

Det kan godt være at Pap hørte hvad jeg sagde, men han havde også en fortælling der skulle gøres færdig.

Jeg havde hørt om huset her i skoven, fortalte han, og jeg syntes at beliggenheden var helt rigtig. Det var ikke længere ude end at man kunne gå herud på en time, men det var alligevel så langt ude, at ens besøg kunne være diskret. Og da jeg erfarede at stedet kunne lejes for et meget rimeligt beløb, så længe man også tog sig af den løbende vedligeholdelse af det, betænkte jeg mig

ikke yderligere, men kontaktede den advokat, der administrerede huset, og indgik en aftale.

Din mor deltog i det arbejde og var med til møderne med advokaten, hun var måske også træt af at have mine patienter i sin dagligstue. Og du og din mor var med en tur herude i huset, inden jeg flyttede herud. Hun ville kontrollere, at stedet var godt nok til mig, tror jeg. Og hun ville have dig med, så hun kunne fortælle dig hvor jeg var, når jeg ikke længere skulle bo sammen med jer. Vi gjorde det faktisk pænt og civiliseret, synes jeg.

- I gjorde det så godt i kunne, sagde jeg.
- Det er jeg glad for at du siger, sagde Pap.

Og så sang han endnu en af min barndoms sange med en revideret tekst. Og jeg tænkte, at når vi nu på alle måder var endt hvor vi var, måtte den være den sidste af sin slags.

Sangen fra Byen

*Se derude i de store byer
blæser de svaret i en hvirvelvind
det er som alting vokser og fornyer
og det hele har jeg taget ind*

*Der er brug for meget mere heling
Jeg måtte bygge, ikke bare bo
der er et krav om ligelig fordeling
verden er langt mere end os to*

*Når den hele verden så har sat sig
så er det tiden til at gi igen
mistro mig ikke, nu jeg har forladt dig
du er i al evighed min ven*

-

- Nu er det vist alligevel tiden at få ordnet det kirsebærtræ, sagde Pap. Finder du stigen frem ?

Jeg vidste ikke noget om nogen stige, jeg havde aldrig haft brug for sådan en, hverken i haven eller i køkkenet. Vi gik derfor sammen om bag tilbygningen, den ende af huset jeg boede i, og fandt stigen der på et par træknager.

- Er den lang nok, spurgte jeg.
- Den kan trækkes ud og blive lang, sagde Pap.
- Jeg tror ikke jeg skal op på den.
- Du skal bare stå og holde den ved foden, sagde Pap. Jeg skal nok gå op på den. Jeg ved hvordan man elsker højder.

- Du elsker højder og alle andre retninger, sagde jeg. Det er derfor du er vejleder.

Pap smilede til mig. Han syntes nok jeg havde forstået hans budskaber, og han fornemmede vist heller ingen ironi i min stemme. Jeg er heller ikke sikker på om den var der dengang. Vi tog bare i skøn samdrægtighed fat i hver sin ende af stigen og bar den hen til kirsebærtræet. Vi trak den ud i fuld længde, og selv på den måde nåede den ikke op til de øverste grene.

- Den skal så langt ind mod stammen som muligt, sagde Pap, så kommer den længst muligt op.

- Bliver den ikke ustabil når den står så lodret, spurgte jeg.

- Jo. Det er derfor du skal være omhyggelig med støtten for neden, mens jeg gør den fast oppe i toppen. Jeg kan også holde lidt ved grenene imens, det er gjort før.

Vi gjorde som Pap sagde, stillede stigen helt ind til stammen, og så gik han ind for at finde noget tov eller en rem at holde den fast med foroven. Jeg stod og holdt stigen mens han var væk, og der var heldigvis nogle af grenene oppe i toppen, der ligesom greb fat i stigen, så det var ikke så svært at holde den lodret som jeg havde frygtet. Så da Pap kom tilbage fra huset med en stump snor, fortalte jeg ham hvordan træet selv hjalp til.

- Der kan du se, Trolddom. Det går alt sammen. Og træet har heldigvis ingen anelse om hvad vi har gang i.

- Hvad mener du ?

- Vi skal studse det i toppen. Jeg tvivler på at træet har lyst til at blive beskåret. Du var heller ikke selv glad for at blive klippet, da du var barn.

- Træet her er ikke noget barn, Pap. Er det ikke lige problemet med det ?

Pap grinede. Han syntes vist jeg havde fortalt en vittighed. Han formanede mig til at holde ordentligt fast og ikke stole alt for meget på træets grene i toppen, og så kravlede han op af stigen med tovestumpen i hånden. Han stillede sig på det tredjeøverste trin på stigen og bandt tovet fast i det øverste trin på stigen. Så lænede han sig frem for at binde den anden ende af tovet fast til en gren.

Om det var fordi han sparkede tilbage, eller om det var en vind der greb ham, det ved jeg ikke. Måske var det træet der reagerede lidt voldsomt. Pludseligt kunne jeg i hvert fald mærke hvordan stigen bevægede sig bagover og henover mig, jeg kunne slet ikke holde den. Og så gik det hurtigt. Stigen pressede mig i jorden, og Pap fulgte stiens øverste trin i en stor bue henover mig. Han råbte ikke til mig, der kom ikke en lyd fra ham. Jeg tror jeg råbte at han skulle passe på, men jeg er ikke sikker. Jeg tror også jeg lå under stigen et stykke tid, inden jeg begyndte at vriste mig fri af den. Jeg fik rejst mig, og der var ikke sket noget alvorligt med mig.

Stigen var så lang, at den var nået helt hen til gærdet ud mod skoven, og der var Pap landet. Han lå på ryggen henover gærdet, helt stille og uden at sige en lyd. Jeg var sikker på at han var død. Jeg skyndte mig over til ham, og så kunne

jeg høre at han trak vejret. Det var ikke voldsomt tydeligt, men alligevel tydeligt nok til at jeg var sikker. Jeg prøvede at tale til ham og klappe ham på kinden. Det reagerede han ikke på. Han var altså ikke død, han var bare bevidstløs. Og måske var han ved at dø. Jeg måtte have fat i noget hjælp.

Jeg vidste Pap havde en telefon, men jeg havde ingen anelse om hvor den var. Der var ingen andre huse i nærheden, og der var langt ind til byen. Jeg var nødt til at tage bilen. Jeg havde prøvet at sidde på førersædet når den stod på gårdspladsen, så jeg mente nok at jeg kunne køre. Det lykkedes faktisk, og da jeg nåede ind til første forretning, stillede jeg bilen og gik ind for at låne et telefon. Og da jeg havde forklaret hvad der var sket, fik jeg straks lov til at låne den. Manden i butikken hjalp mig endda med nummeret. Det var nemt nok, jeg havde bare aldrig haft brug for det før, så jeg kendte det ikke. Nu kender jeg det naturligvis. Manden i butikken tilbød mig også at køre mig tilbage til huset i skoven. Jeg skulle helst ikke køre uden førerbevis, jeg havde heller ikke fået parkeret varevognen alt for pænt foran hans butik. Vi kørte ud til huset i skoven og så til Pap, der stadig lå og trak vejret forsigtigt på stengærdet. Vi skulle ikke begynde at flytte rundt på ham sagde manden, så kunne vi let komme til at gøre det værre endnu. Vi måtte vente på at de professionelle kom og tog sig af ham. Vi stod og stod indtil ambulancen og en politibil ankom.

Redderne fik Pap op på en bære og ind i ambulancen. Politibetjentene så lidt på stigen og kørte igen uden at sige noget til mig. Manden fra butikken tog varevognen tilbage til sin butik, jeg kom med i ambulancen til sygehuset. Det var i det hele taget lidt uvirkeligt alt sammen, og det er stadig noget rodet i mit hoved.

-

På sygehuset blev jeg sat på en stol, og de kørte Pap ind til et eller andet. Og lidt efter kom Mor farende. De må have fået fat i hende fra sygehuset, jeg ved ikke hvordan. De havde i hvert fald ikke snakket med mig om det. Men jeg måtte fortælle hende hvad der var sket, og hun rystede på hovedet. Hun var ikke overrasket, sagde hun. Det sagde hun flere gange.

Da lægerne kom ud til os og snakkede med os, var de da håbefulde. Pap skulle nok overleve. Han havde brækket ryggen, men der var ikke sket noget med hans hoved, og han ville kunne bruge det og sine arme helt normalt. Det ville sandsynligvis kun være fra livet og ned, han ville være lammet, men det ville nok vare nogen tid inden han kunne komme hjem.

Mor og jeg var enige om at vi ikke skulle fortvivle. Mit gamle værelse i lejligheden kunne hurtigt blive klar til mig igen, jeg skulle ikke ud og bo alene i huset i skoven. Jeg fortalte mor, at jeg havde passet både køkkenet og køkkenhaven ude hos Pap, og det var fint, sagde hun, og nu skulle jeg hjem til hende igen. Så måtte vi se hvordan det gik med min biologiske far. Og sådan blev det.

-

Sådan blev det en slags hverdag igen. På et tidspunkt fik jeg spurgt Mor, hvorfor hun aldrig havde fortalt mig om de voldsomme begivenheder i Bogense, og om hvordan hun havde mødt Pap dengang i en bagerbutik. Hun grinede og sagde at jeg ikke skulle tro på alt hvad Pap fortalte. Hun havde, og det havde hun da fortalt mig før, mødt Pap allerede i skolen, og de havde aldrig boet andre steder end her, og så vidt hun vidste, havde Pap aldrig været længere væk end i huset ude i skoven. Den lejlighed, hvor Pap i en periode havde boet sammen med Kenneth og Kim, lå midt i byen, og hun kunne godt vise mig hvor den lå, hvis jeg var interesseret. Det havde været noget af en svinesti dengang, og de havde røget masser af hash, og i den periode havde hendes og Paps forhold været sat på pause. Men heldigvis var han, modsat Kenneth og Kim, kommet ud på den anden side, så de igen kunne blive kærester.

Jeg havde da selv tvivlet på nogle af Paps historier, det var ikke det, men jeg havde hele tiden regnet med at de var gode nok til at være sande. Når de så engang imellem var lidt for gode til det, gjorde det dem vel ikke ringere. Og i mellemtiden var Mor allerede gået i gang med at finde et andet sted at bo for hende og Pap. Det ville blive håbløst at få ham op i lejligheden. Han skulle ikke blive stavnsbundet til en lejlighed, bare fordi han var lammet fra livet og ned. Mor tænkte fremad.

Den dag jeg fyldte atten, havde Pap fået lov til at komme en tur ud fra sygehuset, så han kunne være med til fødselsdagen. Han var ikke færdigbehandlet, men han kunne komme i sin rullestol og være lidt med. Mor havde lånt festlokalet i ejendommen til begivenheden, der var kun to trin op, så det gik an at få rullestolen ind og ud igen. Og jeg benyttede lejligheden til at fortælle ham, hvad Mor havde sagt om hans historier. Han kunne for min skyld fortælle som han ville, men jeg var bekymret for om det betød noget for hans evner som vejleder i den virkelige verden. Pap smilede bare.

- Du kan helt selv bestemme hvem af os du vil tro på, sagde han. Men har du ikke lagt mærke til at du aldrig har mødt dine bedsteforældre. Hverken din mors forældre eller mine forældre befinder sig her i byen. Der er heller ikke andre fra vores familier. Er det ikke lidt mærkeligt, hvis vi altid har boet her i byen, synes du ikke ?

-

Det var ved at blive forår, og alt tegnede lysere og lysere. Lægerne på sygehuset havde sagt at Pap snart kunne komme hjem fra sygehuset. Han længtes hjem til sin kone, havde han sagt. Og jeg tænkte, at måske var Mor og han alligevel været lovformeligt gift. Jeg kunne ikke få rede på det.

Jeg fjollede noget rundt i byen i den periode, jeg var gammel nok til selv at bestemme hvornår jeg skulle være hjemme om aftenen. Og jeg havde set Muskelmanden et par gange ude i byen, og vi havde nikket til hinanden. Jeg var også ret sikker på at jeg havde mødt Sæbetante og DD, de havde ikke hilst, de havde bare set lige igennem mig. Jeg prøvede et par gange at se dem lige ind i øjnene, men jeg så ingen genkendelse. Jeg var ikke sikker, og det også lige meget med dem. Den eneste af patienterne, jeg aldrig fik et glimt af var Svanevinge. Det var jeg faktisk skuffet over. Jeg savnede vores møder i brombærkrattet, men så langt ud af byen kom jeg ikke i de dage.

Mor havde fundet et nyt sted at bo, et sted hvor Pap også kunne være. Det var et lille rækkehus i udkanten af byen, og det ville være perfekt til en rullestolsbruger. Hun havde vist også overvejet huset i skoven, Pap havde stadig kontrakten, men hun havde hurtigt forkastet ideen. Det lå for upraktisk langt væk fra byen. Rækkehuset var det helt rigtige, det ville være perfekt for både hende og Pap, og der kunne også være plads til mig, hvis jeg havde lyst. Det havde jeg så ikke.

- Det skal I ikke tænke på, sagde jeg.

Mor havde lige vist rækkehuset frem for Pap og mig. Hun stod op midt i den tomme stue, og Pap sad der i sin rullestol. Jeg stod bagved ham og var over atten og myndig og kunne selv bestemme.

- Skal du da selv ud og være vejleder, spurgte han.

- Mon ikke Trolddom lige skal finde sig selv først, sagde Mor.

- Jeg skal ikke være vejleder, sagde jeg. Jeg skal være rockmusiker. Rig og berømt rockmusiker i alle verdens byer.

Jeg stod og kiggede ud af det store vindue i stuen. Jeg havde lige fået en idé, og den skulle bygges op. Der var en meget lille have udenfor rækkehuset, og udenfor hækken var der en stor græsplæne, som var fælles for alle husene i bebyggelsen. Der stod et træ derude på den plæne, et træ der ikke skulle studes i toppen, og i den top sad en fugl og sang. Den sad helt oppe på de øverste grene og lignede bestemt en solsort.

- Mit orkester skal hedde Solsort, sagde jeg. Det vil være det helt rigtige navn, og det vil sende det rigtige signal ud i verden.

Jeg stod lige der og fandt på det. Men da jeg først havde sagt det, var jeg sikker på navnet. Og jeg var helt sikker på at jeg skulle både spille og synge for i det orkester, det var min vej ud i verden. Hvordan musikken skulle lyde, det havde jeg ingen anelse om endnu, men det ville komme til mig, det var jeg sikker på.

Jeg vidste godt når jeg tænkte mig om, at der var sange der handlede om solsorte. Verdensberømte sange endda. Men endnu var der ikke et stort orkester der havde kaldt sig solsort. Ikke så vidt jeg vidste i hvert fald. Og med det rette navn var det halve arbejde mod berømmelsen i alle verdens byer indledt.

Mor havde fulgt mine øjne og så op på fuglen.

- Det der er i hvert fald ikke en solsort, sagde hun. Den er alt for tyk, og så er den rød på maven. Og se lige på næbbet, jeg tror det er en dompap. Det kunne du måske også kalde dit orkester.

Pap sad i sin rullestol og sagde ikke noget, han nøjedes med at smile. Og så var det min tur til at synge en sang. Den var ikke på en melodi fra min barndom, den var på en melodi jeg stod og fandt på mens jeg sang. Men teksten havde jeg nok tænkt over.

Min sang mod højere bjerge

*Følg med os ud i verden til den ægte romantik
mod højere bjerge og tinder af sne
vi rammer det så dybfølt med et ekstra spadestik
så får vi mirakler at se*

*en rullesten
med lag af lav
en kønner en
der lyser blidt
og blått som rav
så blått som rav*

*Vi brager ud i liv med selve livets energi
mod højere bjerge mens lynet slår ned
og på en række kan vi træde vores egen sti
så her kan I nok komme med*

*en rullesten
med lag af lav
en kønner en
der lyser blidt
og blått som rav
så blått som rav*

*Med dybde og højde (ud – ud – ud)
mod ebbe og flod (ud – ud- ud)
med hjerne og hjerte (ud – ud – ud)
og ung – dommens – mod (rav er ikke blått)*

*Vi vælter gennem sprækker og kanaler født på ny
mod højere bjerge og vildere vejr
vi møder det med åben pande uden paraply
på vores romantisk færd
en rullesten
med lag af lav
en kønner en
der lyser blidt
og blått som rav
så blått som rav*

-

Jeg mødte Svanevinge i brombærkrattet. Det var et dejligt gensyn, så dejligt at vi ikke kunne nøjes med synet. Så langt ud, men heller ikke længere, er jeg kommet nu. Jeg håber musikken kan høres.

Noter

Sangen fra Venedig kan synges på melodien fra "Her er Soen, sikken en". Melodien er skrevet af Alfred Tofft. (kender man den ikke, så har "Højt fra Træet" og "I en kælder sort som kul" samme metrik og kan til nød anvendes)

Sangen fra Macao kan synges på melodien fra "Mors lille Ole i skoven gik". Melodien er skrevet af Alice Tegnér.

Sangen fra Monterrey kan synges på melodien fra "Kom du store pruhest". Melodien er skrevet af Gunder Knudsen.

Sangen fra Brest kan synges på melodien fra "I skoven skulle være gilde", der efter sigende er skrevet på en gammel folkemelodi. Det betyder at komponisten er ukendt og uden rettigheder.

Sangen fra Bogense kan synges på melodien fra "Lille Poul ser ud på solen". Melodien er skrevet af Oluf Ring.

Sangen efter Vientiane kan synges på melodien fra "Se den lille kattekillling". Melodien er skrevet af Hakon Andersen.

Sangen fra byen kan synges på melodien fra "Se min kjole". Den melodi er skrevet af Gunnar Nyborg Jensen.

Min sang mod højere bjerge er en rigtig popsang, og melodien er ikke blevet skrevet endnu. Man er altså selv nødt til at prøve sig frem med noget helt nyt.